

Sygn. akt I ACa 730/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Ewa Lauber-Drzazga (spr.)
Sędziowie:	SA Walentyna Łukomska-Drzymala SA Zbigniew Grzywaczewski
Protokolant	sekr. sądowy Maciej Mazuryk

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2013 r. w Lublinie na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w L.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 12 czerwca 2012 r. sygn. akt IX GC 54/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w L. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 730/12

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 31 stycznia 2012 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w L. kwoty 104.920, zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu.

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2012 roku Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił powództwo oraz zasądził od powodowej spółki na rzecz pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w L. kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, iż właścicielem działki położonej w R. przy ul (...) oznaczonej numerem ewidencyjnym (...), dla której Sąd Rejonowy w Radomiu prowadzi księgę wieczystą nr (...), jest Gmina M. R., zaś użytkownikiem wieczystym gruntu oraz właścicielem położonych na niej budynków od stycznia 2001 roku jest (...) S.A. w W.. Na działce

tej znajduje się między innymi stacja transformatorowa o powierzchni 35 m². Wskazana stacja transformatorowa powstała na potrzeby przedsiębiorstwa państwowego, które działało na tej nieruchomości, nigdy nie stanowiła własności pozwanej, zarejestrowana była jako stacja obca. Własność pozwanej stanowią tylko podziemne kable energetyczne średniego napięcia wchodzące do rozdzielni średniego napięcia. (...) transformatorowa została przez pozwaną odłączona od sieci w 2010 roku z przyczyn technicznych. Sąd Okręgowy ustalił również, że na zlecenie spółki (...) opracowana została przez rzeczoznawcę majątkowego E. F. wycena wartości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z budynku tej stacji transformatorowej w okresie od 16 stycznia 2001 roku do 31 sierpnia 2010 roku. Rzeczoznawca określił wynagrodzenie należne z tego tytułu we wskazanym okresie na kwotę 99.760 zł. Rzeczoznawca w opinii stwierdził, że z budynku stacji transformatorowej korzysta od 16 stycznia 2011 roku (...) S.A. w L..

W dniu 31 sierpnia 2001 roku powodowa spółka oraz spółka (...) zawarły umowę cesji wierzytelności, a jako nabywcę wierzytelności wskazano spółę (...). Przedmiot umowy określono jako przysługującą spółce (...) w stosunku do (...) sp. z o.o. w S. wierzytelność w kwocie 99.670 zł. Pismem z dnia 2 września 2010 roku powodowa spółka wezwała pozwaną do zapłaty powyższej kwoty wraz z odsetkami.

Sąd Okręgowy oddalił powództwo jako nieudowodnione.

Powodowa spółka dochodziła roszczenia o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w postaci budynku stacji transformatorowej. Zatem to powódka winna wykazać, że pozwana jest właścicielem stacji transformatorowej znajdującej się w budynku, zaś dochodzone wynagrodzenie zostało wyliczone na podstawie stawek rynkowych za korzystanie z tego rodzaju budynków o podobnym charakterze. W ocenie Sądu Okręgowego powódka nie przeprowadziła takiego dowodu. Ponadto nie można wymagać od pozwanej wykazywania, kto jest właścicielem stacji transformatorowej.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła powodowa spółka, zarzucając naruszenie:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegającą na zaniechaniu wszechstronnego rozważenia zgromadzonego materiału dowodowego, dokonaniu dowolnej jego oceny, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego co w konsekwencji spowodowało błędne ustalenie stanu faktycznego w zakresie przyjęcia, iż pozwany nie jest właścicielem stacji transformatorowej – tj. urządzeń znajdujących się w budynku stacji trafo:

b) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nie wskazanie konkretnych przyczyn, dla których Sąd uznał zeznania świadka S. za spójne i logiczne oraz odpowiadające zasadom doświadczenia życiowego;

c) naruszenie art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywiódł skutki prawne tj. że właścicielem stacji trafo jest pozwany;

d) naruszenie art. 6 k.c. poprzez uznanie, że w sytuacji, w której powód wykazał, iż właścicielem stacji trafo jest pozwany na pozwanym nie ciążył obowiązek przeprowadzenia dowodu przeciwnego;

e) naruszenie art. 213 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że okoliczność iż urządzenia służące do przesyłu m.in. energii elektrycznej w okresie, gdy stacja trafo została postawiona były w rękach monopolu państwowego, który następnie po przekształceniach ustrojowych przeobrażał się w kolejne spółki sektora energetycznego i że ostatecznie w konsekwencji tych przeobrażeń właścicielem stacji trafo jest pozwany – nie jest faktem powszechnie znanym wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczeniu życiowemu, a w konsekwencji naruszenie art. 228 k.p.c. poprzez uznanie, iż powód winien udowodnić fakt powszechnie znany.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmianę i uwzględnienie powództwa w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Wyrok Sądu Okręgowego odpowiada prawu jakkolwiek z innych przyczyn, niż wskazane w jego uzasadnieniu.

Wierzytelność jaką powód nabył od spółki (...) na podstawie umowy cesji z dnia 31 sierpnia 2010r. stanowiła wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z budynku stacji transformatorowej posadowionej na nieruchomości położonej w R. przy ul. (...).

Powód zatem domagając się zapłaty wynagrodzenia powinien wykazać, iż pozwany faktycznie korzystał z tego budynku, niezależnie od praw przysługujących mu do instalacji znajdującej się w tym budynku (art. 6 kc).

W ocenie Sądu Apelacyjnego powód dowodu takiego nie przeprowadził.

Z wpisu do księgi wieczystej nr (...) wynika, iż właścicielem budynku położonego na tej nieruchomości, w którym znajduje się objęta sporem stacja transformatorowa, jest od stycznia 2001r. Spółka (...).

Stosownie do art. 49 § 1 kc urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz inne urządzenia podobne nie należą do części składowych nieruchomości, jeżeli wchodzą w skład przedsiębiorstwa.

W oparciu o materiał dowodowy zebrany w sprawie brak jest jednak podstaw do przyjęcia, jak twierdzi powód, iż na skutek przekształceń własnościowych urządzenia energetyczne weszły w skład przedsiębiorstwa pozwanego. Powyższy przepis nie dotyczy bowiem instalacji wewnętrznych odbiorców, a za takie należałoby uznać urządzenia energetyczne znajdujące się w budynku trafo stanowiącym własność spółki (...).

W sprawie jest niesporne, iż objęta sporem stacja powstała w 1947 roku i służyła zaspokajaniu potrzeb produkcyjnych i bytowych zakładów jajczarsko-drobiarskich, w których zarządzie znajdowała się nieruchomość przy ul. (...) w R.. (...) ta została stworzona dla jednego klienta, zasilala obiekt wewnętrznie zamknięty, nie zasilala innych klientów. Mimo zatem podłączenia do sieci pozwanego pozostała własnością właściciela budynku jako jego część składowa.

W związku z powyższym spółka (...) nie mogła przelać na powoda wierzytelności, której sama nie posiadała.

Sąd Apelacyjny pominął złożone przez skarżącą dokumenty w postaci pisma sporządzonego przez (...) S.A. w S., wniosku o zawezwanie do próby ugodowej (k. 200-201), ostatecznego przedsądowego wezwania do zapłaty oświadczenia zbywcy wierzytelności, wypisu z aktu notarialnego repertorium A (...), wydruku ze strony internetowej (art. 381 kpc).

Brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że powodowa spółka nie mogła przedstawić ich w trakcie postępowania przed Sądem I instancji, tym bardziej że również skarżąca w treści kolejnych pism procesowych nie przytacza żadnych okoliczności uzasadniających przeprowadzenie dowodów przez Sąd II instancji ze wskazanych dokumentów.

Również podnoszona przez skarżącą kwestia braku zdolności sądowej Oddziału w S. nie ma wpływu na treść orzeczenia. Jako strona pozwana w toku postępowania występowała (...) S.A. w L., która udzieliła pełnomocnictwa pełnomocnikowi.

Na uwzględnienie nie zasługuje również wniosek o dopozwanie podmiotu wskazanego przez pozwanego jako właściciela stacji trafo do udziału w sprawie w charakterze pozwanego. Należy bowiem wskazać, że to strona powodowa jest „gospodarzem postępowania” i to ona decyduje przeciwko komu wytacza powództwo. Pozwana spółka nie ma obowiązku wskazywania właściciela przedmiotowej stacji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c.

Zasądzona od powódki, jako przegrywających spór, kwota 2.700,00 zł stanowi koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Kwota ta została ustalona według stawki minimalnej przewidzianej w § 6 pkt 6 oraz § 13 ust. 1 pkt 2 w związku § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

W związku z powyższym i na podstawie art. 385 kpc i art. 108 § 1 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.